

[Socialministeren]

er en smitsom sygdom, og hvornår man kan konstatere, at der er tale om en smitsom sygdom.

Det sidste punkt drejer sig om individuel boligstøtte. Her vil jeg henvise til, at boligministeren den 29. januar i år har fremsat et forslag om ændring af boligstøtteleven, og i dette forslag indgår en forbedring af boligstøtten for husstande med mere end to børn og husstandsindkomster under ca. 100.000 kr. Det er min opfattelse, at beslutningsforslagets sidste punkt netop bør drøftes i forbindelse med boligministerens forslag om ændring af boligstøtteleven.

Konkluderende kan jeg sige, at jeg har ventet med spænding på, hvad socialdemokratiet kom med, for vi har hørt om det siden september, og det siger jeg uden malice, forstået på den måde, at der kunne jo være gode ideer, vi kunne bruge og inspirere hinanden med. Jeg må på den anden side nok sige, at inden for de punkter, der er nævnt her, er vi faktisk i gang og har været i gang længe. Det gælder med hensyn til at få styrket rådgivningen og revalideringen. Boligministeren har fremsat det nævnte forslag, og jeg tror som sagt også og håber, at man ude lokalt selv kan finde nogle løsninger, uden at vi skal komme med nogle alt for firkantede retningslinjer herindefra.

Jytte Andersen (S):

At være barn af en enlig forsørger er vel nok den mest sårbare situation, man overhovedet kan befinde sig i. Til trods for modernens eller i få tilfælde faderens inderlige kærlighed og ømhed vil barnets situation og vilkår være uhyre sårbare og socialt belastende. Barnet vil som oftest have fået den sociale arv i vuggegave, en arv, der betyder ringe udviklingsmuligheder og udfoldelsesmuligheder, en arv, der betyder opvækst med afsavn og ringe kontakt med andre voksne. Familie-mæssig ensomhed og isolation er en følge af de manglende udfoldelsesmuligheder, samfundet byder den enlige forsørger. Forsørgerens ringe selvfølelse og selvtillid skaber usikre, utrygge og sårbare børn, med andre ord en ny generation, der ikke er i stand til at møde samfundets udfordringer, en generation, der på forhånd er dømt til at leve på nederste trin af samfundets trappestige.

Den typiske enlige forsørger er en kvinde, uuddannet, ofte arbejdsløs eller med sporadisk tilknytning til arbejdsmarkedet, og er hun i beskæftigelse, er det ofte på mindsteløn. Hun har tilmed det fulde ansvar for 1-2 børn under 18 år, både socialt og økonomisk.

Der er 18.000 af dem, og der er ca. 130.000 børn, en stor gruppe, og det er en gruppe, der vokser. I 1977 udgjorde gruppen af enlige forsørgeres 9 pct. og i 1983 12 pct. 3 ud af 10 enlige kvinder med mindre børn har en indkomst på under halvdelen af gennemsnittet, truende nær den fattigdomsgrænse, som EF arbejder med.

Børn af enlige forsørger oplever en stribe af afslag, en stribe af indskrænkninger i aktivitetsmulighederne. Viljen er god nok, men pengene rækker ikke. Ønsket om biografturen må vige, ønsket om fælles hobbyinteresser må vige, gæster må vente og børnefødselsdage udsættes, til børnepengene falder.

Børn af enlige forsørger er børn, som i kulde og regn tidligt om morgenen skal bag på cyklen til vuggestue eller børnehave. Det er også de børn, der bliver hentet allersidst. Enlige forsørgeres børn er dem, der siger til kammeraterne, at de ikke gider gå til badminton, at de ikke gider gå til svømning, være spejder, eller hvad det nu kan være, og de siger det, fordi de ved, at de økonomiske muligheder ikke eksisterer. De siger det af loyalitet over for moderen eller faderen.

Enlige forsørger udgør hovedparten af de bistandsklienter, der lever på varig bistandshjælp, velfærdssamfundets fattighjælp. Vi kan ganske enkelt ikke være bekendt at byde enlige forsørger så ringe muligheder for at give deres børn en god og tryk opvækst. 130.000 børn af enlige forsørger er en social såvel som medmenneskelig udfordring, som ikke alene kommunerne, men også folketinget bør tage op, og der er tungtvejende grunde til at gøre en særlig indsats for enlige forsørger.

Vi kan næppe løse alle problemerne for de enlige forsørger, i hvert tilfælde ikke de følelsesmæssige, men hvis folketinget vil, kan socialdemokratiets beslutningsforslag give enlige forsørger en konkret håndsrækning, der kan lette dagligdagen.

Som ministeren har været inde på, består forslaget af 7 punkter. Det ene går ud på, at vi gerne vil have indskærpet, at det sociale